

Europa tot just embastada

L'acord de l'OTAN per defensar Turquia ha estat la premissa d'una aparent reunificació europea sobre la necessitat o no d'atacar l'Iraq. Però no ha calgut ni un dia per tornar a posar en evidència les diferències que hi ha entre els quinze governs de la Unió Europea, cosa que s'agreuja si hom compta ja en vint-i-cinc.

L'OTAN va ser l'escenari on van percutir amb més força les manifestacions europees en contra de la guerra del dia 15 de febrer. Tot i que també l'informe dels inspectors de l'ONU del dia abans havia significat un gerro d'aigua freda per als que creien que contindria la contundència decisiva contra l'Iraq per iniciar la guerra. Una i altra cosa van fer que la reunió de l'Aliança Atlàntica del diumenge dia 16 de febrer s'allargués més del previst. Alemanya, França i Bèlgica ja s'havien oposat a les peticions dels EUA en una cimera de l'OTAN del 8 i 9 de febrer, que va ser considerada com una de les crisis més greus de l'Aliança des de la seva fundació, i que va merèixer tot tipus de retrets als tres països per part de la delegació nord-americana.

Finalment, la solució va passar per dur la decisió al marc del Comitè de Planificació de la Defensa, on França no hi és present des del 1966, i reduir les demandes inicials, que incloïen traslladar els soldats americans de Bòsnia a Turquia, reemplaçar-los i reforçar la defensa de les bases nord-americanes arreu d'Europa. El sí de l'Aliança, doncs, es refereix només a enviar a Turquia avions espia AWACS, llançamíssils Patriot per contrarestar els Scud iraquians, i experts en guerra bioquímica, —en teoria— per reforçar les defenses turques davant la possibilitat que siguin la primera víctima d'un Saddam atacat. El secretari general de l'OTAN, George Robertson, havia trobat les dues paraules màgiques, es tractava d'una "assistència defensiva".

Suficient perquè, descartada França, fos acceptat per Alemanya i Bèlgica. Els dos països amb forts ingredients

electorals, que, entre altres motius, han definit les seves posicions: Alemanya per les promeses pacifistes que Schröder va fer en la campanya de la seva reelecció, i la coalició tricolor belga de liberals, socialistes i ecologistes (tots tres per partida doble, valona i flamenca), per les eleccions del proper 18 de maig.

El camí quedava aplanat per a la cimera d'urgència de la Unió Europea que la presidència grega va convocar per al dilluns 17 de febrer. Allí la reunió també va ser llarga, però la declaració final de mínims va acomodar tot-hom. Quedava clar que "la guerra no és inevitable", però que es considera com un "últim recurs", quan la via dels inspectors de l'ONU, seguint les directrius del Consell de Seguretat, s'hagi esgotat. Així mateix també recordava a Saddam que aquesta era la seva darrera oportunitat per cooperar amb les inspeccions i per desarmar-se completament. Aparentment, tornava la calma i la recomposició europea, com va anunciar als quatre vents el ministre d'Exteriors del Govern grec, Giorgios Papandreu: "Tornem a estar units, [...] Europa parla amb una sola veu." Però aquest "bon ambient" recuperat només era un gran decorat per dissimular les discrepàncies europees, no solament entre els Quinze sinó també amb els països de l'ampliació.

El president francès, Jacques Chirac, va ser el primer a tornar a obrir el foc, criticant els estats candidats a la UE que han donat suport a la política de Bush. "No és una actitud massa responsable —va dir Chirac, i afegí— han perdut una bona oportunitat per romandre callats." El malestar de Chirac amb aquests països és tan gran que fins

va advertir a aquests estats que la seva actitud envers el conflicte els posava en una situació "perillosa", ja que els Quinze encara han de ratificar l'ampliació prevista per al 2004 a deu estats més. Concretament, es va referir a Romania i Bulgària, els dos candidats que van ser apartats de la primera onada integradora i que han d'esperar com a mínim fins al 2007, és a dir, que encara els queda molt per negociar. D'ells va dir que no havien pogut escollir una manera millor de malmetre les possibilitats d'entrar al club europeu.

De fet, Chirac ja s'havia oposat al fet que a la cimera del dia 17 la presidència grega convidés els països candidats, cosa que havia demanat Tony Blair. La solució de consens va ser no convidar-los el dilluns, sinó el dimarts, i per informar-los de la decisió de la UE. Evidentment, tots es van sumar a la resolució.

Una nova Europa més americana.

A la reunió de Brussel·les els candidats també van aprofitar per mostrar el seu enuig a les paraules de Chirac. Sobretot després de veure's envalentits per la carta pública que va escriure Tony Blair elogiant el seu posicionament i mostrant-se com l'aliat més fidel que podien tenir a Europa. En aquest gest inusual en Blair, el primer ministre britànic expressava "l'admiració pel lideratge que heu demostrat en aquestes qüestions". Amb aquest aval no és estrany, doncs, que el president búlgar, Georgi Parvanov, cridés l'ambaixador francès al seu país i li digués que "Bulgària veu inseparable la integració europea i at-

Javier Solana i Abdul-lah Gül en la cimera del dimarts 18 de febrer en què la UE va convocar els països candidats a l'adhesió a subscriure la declaració conjunta sobre l'Iraq.

l'antiga [han d'entrar a l'OTAN l'any que ve] i no ens agradaria que ens fessin escollir entre els nostres futurs aliats i socis".

També el president de Romania, Ion Iliescu, va sortir al pas de les declaracions de Chirac, demanant-li que se'n penedís, ja que "no estan en l'esperit de les relacions d'amistat i democràtiques".

Més enllà del dret a parlar d'uns i de l'enfurismament de l'altre, les discrepàncies han generat cert nerviosisme a Brussel·les, especialment entre els que creuen en una Europa forta i amb veu pròpia. Està clar que ara mateix si la UE

ja estigués ampliada amb tots aquests països, la reunió del dia 17 probablement hagués estat molt diferent; de fet, potser no hi hagués hagut ni reunió perquè Europa ja faria dies que estaria al costat dels EUA.

De moment, però, després de l'acord del dilluns 17 Europa tot just està embastada, però la fragilitat de l'actual unanimitat pot desfer-se en poques setmanes, les necessàries perquè els governs de Washington i Londres acordin el text d'una nova resolució pel Consell de Seguretat de les Nacions Unides.

Oriol Cortacans

si presentes aquest anunci en taquilla obtindràs un
2 x 1 de dimarts a diumenge

CTM
Teatre Micalet
C/ Mestre Palau, 3 València
Tel. info. 96 392 14 82 Taquilla 96 392 48 27

LA BONA PERSONA DE SEZUAN
de Bertolt Brecht
direcció: Konrad Zschiedrich

Horaris: Dimarts i dimecres: 17:00 h
Dijous: 20:00 h
Divendres i dissabte: 22:00 h
Diumenge: 19:00 h

*No acumulable a altres promocions

COMPANIA TEATRE MICALET
LA BONA PERSONA DE SEZUAN
DE BERTOLT BRECHT
MÚSICA: ESTEBAN LIZARRAIN
MÚSICA: DAUL TERRAZ

TEATRE MICALET
6 febrer
16 març
TEMPORADA 2002/2003